

4220

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Skarande kvinnan går igen.

Om en kvinna i grossens begrens utau
tyg till barnet, så kommer modern, när
tiden blir och skräcker sådant. Man får då
spåra ner "pinka" (=skjuta), Föja, list och mösta
vid grannu och det blir lugnt.

2.
4220

2
LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Människobren för en utbruten grossbest

I Sings socken tog en fisker, som var i grossen,
in bren från kyrkogården. När hon sedan flyttade
från sin plats, tog hon g' brist med. Då bröjades
det spåka. Talrikas fäng omkring, och det var myg-
ket oroligt. Man ryckte upp galsbränderna, och
prästen kom och läste. Brevet hittades och
begrovs, och det blev lugnt.

3.
4220

Människobes som hjälps till fiskelycka:

Lunde (uttal sprud) från Joggasö brukade
ha människobes med sig i båten för att
gå fiskelycka. Han tog dem från Hejlsaryds
Kyrkogård. Men han glömde att ställa dem
tillbaka igen, och de döda kom och smacka-
de på och ville ha dem. Han svarade: "I
morgon skall vi ställa hem besen, men till
då blir det tyst."

Wekinge

Bäckna

Hällaryd

1778-1933

Mitt är Sankta Kristina

och är Fru Kaga Osson

Jord 1904 Skänkeboken

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

4.
4220

Vildapelshoti (vildapelskoti)

När de gamla föra fick ont, tyckte de, att
det "rikt fö" något. Därför stöt man för skott
över huvudet på de sjuka. Bland krutet skulle
finnas 9 sorters trä (där bland vildapel). Den
sjuka, som sat på en stol, skulle då säga:
" Vad skjutet du fö?" Den, som stöt, rådde
de då upp alla sorters sjukdomar. Kunde han
då nämna den sjukdomen också, varat
den sjukes led, skulle det onda gå bort
efter 9 dar.

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV